

Bemærkninger til forslaget

1. Indledning.

Konventionen af 2. februar 1971 om vådområder af international betydning navnlig som levesteder for vandfugle, kaldet Ramsar-konventionen, er en global aftale om at beskytte vådområder, især de der er vigtige for vandfugle og har international betydning.

De væsentligste forpligtelser omfatter krav til arealanvendelsesplanlægningen, herunder at fremme en fornuftig anvendelse af alle vådområder samt at udpege vådområder til »Listen over vådområder af international betydning« og beskytte disse områder.

Konventionen, der trådte i kraft den 21. december 1975, har nu godt 75 parter, der omfatter stort set alle i-lande, de fleste lande i Mellem- og Østeuropa samt en række u-lande i Afrika, Asien og Sydamerika. Der er anmeldt ialt ca. 590 områder med et samlet areal på ca. 370.000 km² til Den internationale vådområde-liste.

Danmark ratificerede konventionen ved kgl. resolution af 16. juli 1977 med ikrafttræden den 19. december 1977 jfr. bekendtgørelse nr. 26 af 4. april 1978 i Lovtidende C.

Ratifikationen skete alene på grundlag af en rege-ringsbeslutning, bl.a. fordi opfyldelsen af konventionens forpligtelser fandtes at kunne ske på grundlag af den eksisterende lovgivning, og tiltrædelsen af konventionen ikke havde bevillingskrævende konsekvenser, der var internationalt forpligtende.

Samtidig med ratifikationen anmeldte Danmark 26 områder med et samlet land- og vandareal på ca. 6000 km² til Listen over vådområder af international betydning. I 1987 blev Vadehavet (ca. 1.400 km²) anmeldt som det 27. område, og i 1988 anmeldtes på foranledning af Grønlands Hjemmestyre 11 grønlandske områder med et samlet areal på ca. 10.500 km². Danmark rangerer ikke blot relativt men også absolut set – og selv uden de grønlandske områder – blandt de lande, der har anmeldt de fleste og de arealmæssigt største områder til den internationale vådområdeliste. I absolutte tal rangerer Danmark incl. de grønlandske områder arealmæssigt set på en 4. plads kun overgået af Australien, Canada og SNG.

2. Ændringernes baggrund

Ramsar-konventionen kan betegnes som den første globale naturbeskyttelseskonvention. Der var derfor ingen særlige erfaringer, da konventionen blev udarbejdet, og den kom derfor fra starten til at lide af nogle mangler.

Allerede i begyndelsen af 1980'erne stod det således klart, at konventionens sekretariatsfunktioner var alt for svage, og at dette problem ikke kunne løses, uden at der blev etableret et budget og et system til partsfinansiering heraf. Med henblik herpå var det imidlertid nødvendigt først at udarbejde og vedtage en procedure for ændringer af konventionen, som konventionen ikke indeholdt bestemmelser om. En protokol herom blev vedtaget den 3. december 1982 og trådte i kraft i 1986. Der henvises til bekendtgørelse nr. 55 af 11. august 1987 i Lovtidende C.

På en ekstraordinær partskonference i tiden 28. maj – 3. juni 1987 blev der herefter – i øvrigt under dansk formandskab - forhandlet og den 3. juni 1987 vedtaget nogle ændringer af konventionens Artikel 6 og 7.

Ordlyden af konventionens Artikel 6 og 7 i deres helhed før og efter de vedtagne ændringer fremgår af vedhæftede bilag.

3. Ændringernes indhold

Substansen i ændringerne går ud på at instituere ordinære partskonferencer hvert tredje år, at fastsætte regler for ekstraordinære partskonferencer, samt at supplere de i konventionens Artikel 6 angivne beføjelser for partskonferencen til at vedtage anbefalinger eller resolutioner med henblik på at fremme konventionens virkninger.

Herudover indeholder ændringerne bestemmelser om, at den ordinære partskonference skal vedtage økonomiske vedtægter for konventionen samt et budget med to tredjedele flertal (Artikel 6, stk. 5), og at de kontraherende parter skal bidrage til budgettet efter en skala, som vedtages énstemmigt af parterne på konferencen (Artikel 6, stk. 6).

Ændringerne må således ses som et nødvendigt og naturligt supplement til konventionen, som det i dag